

MARCEL·LÍ
BORRELL

Lady Godiva a Almenar

DONCS AIXÒ

El temps és cíclic. Qüestió de fe i tradició. El temps sempre ve i se'n va. Allà per l'Edat Mitjana, una coratjosa dama britànica recorria Coventry a cavall, sense altra vestimenta que la seva llarga cabellera. Ho va fer per obligar el seu marit, el comte Ludovic, a rebaixar impostos als súbdits. Tothom es va tancar a casa per no pertorbar la seva nuesa, llevat d'un luxuriós sastre, Peeping Tom, que la va espiar pel forat de la persiana i que com càstig es va quedar cec. Ella, Lady Godiva, aconseguia afeblir els tributs del poble. L'altre dia, a Almenar, una Lady Godiva fotogrènica es passejava a cavall per un poble també desèrtic: el cementiri. Enlloc del sastre voyeur,

una tal Iolanda Sebe, fotògrafa de gallet fàcil, captava el fúnebre passeig d'una geneta amb pèl més curt i menys nuesa. La Lady Godiva d'Almenar no pretenia pas rebaixar cap impost, sinó *"trençar qualsevol clixé"*, sosté la Sebe. Llençades les imatges de la cavalcada als quatre vents de les xarxes socials, els Peeping Tom d'aquí i ara no s'han quedat cecs. Ni muts. Davant el desori sepulcral, la iconoclasta fotògrafa justifica que *"No es va envair cap espai fúnebre, l'últim propòsit era ofendre"*. Quan algú trenca qualsevol clixé, ¿es controlen els efectes col·laterals? *'Blanca Godiva, em despullo de mans mortes i morts rigors'* adverteix Sylvia Plath.